

Proloog

Raqqa 2012 – Den Haag 2017

Zestien Syrische krijgsgevangenen knielden in een lange rij voor hun beulen die met geslepen messen achter hen klaarstonden. De gevangenen zaten zo dicht naast elkaar dat ze elkaar met uitgestrekte armen hadden kunnen raken als hun handen niet op hun rug waren gebonden. Nochtans probeerden ze zich met woeste rukken aan hun lot te onttrekken, maar die pogingen waren uiteraard tevergeefs.

Ahmed al Rachid hield met zijn knieën een jongen in bedwang die hooguit een jaar ouder was dan hij zelf. De Syriërs waren de vorige dag in een hinderlaag van IS gelopen. Ahmed en zijn medestrijders van Islamitische Staat hadden de helft van het Syrische peloton gedood en de andere helft als krijgsgevangenen meegenomen naar het kamp. De Grote Leider wilde een show maken van de moordpartij: een executie uit het boekje die de wereld zou overgaan om de vijanden van Islamitische Staat een lesje te leren en hen bij voorbaat de moed te ontnemen om de strijd met 'de leeuwen van de woestijn' voort te zetten.

De jonge Syriër klappertandde van angst: een geluid of in zijn mond een mitrailleurkje ratelde. Voor hij hem op

zijn knieën dwong had Ahmed hem verteld dat hij naar het Paradijs zou gaan waar tweeënzeventig maagden op hem zouden wachten, maar de jongen hoorde hem niet en hij had op dat moment ook veel meer behoefte aan tweeënzeventig moeders om hem in zijn doodsnood te troosten.

De Grote Leider liet zijn arm zakken en brulde: 'God is groot!' De beulen namen de kreet over en rukten de hoofden van hun slachtoffers achterover. In de seconde voor Ahmed hem het mes op de keel zette keek hij recht in de ogen van de jonge Syriër: een blik om nooit te vergeten. De jongen liet zijn ontlasting lopen en zijn doodstrijd ging gepaard met een ontluisterende stank. Zijn gegil smoorde in gereutel dat pas stopte toen het mes stuitte op de nekwervels die Ahmed tevergeefs probeerde door te snijden. Mohammed, zijn tien jaar oudere mentor, nam het mes over, wrong het hoofd van de stervende opzij en sneed het met één haal van de romp.

Een massaexecutie was voorbehouden aan de ervaren strijders. Ahmed, de jongste scherpschutter aan het front, mocht bij uitzondering meedoen als beloning voor zijn nooit missende schoten waarmee hij zijn eenheid meermalen van de ondergang had gered. Hij had een Russische mortiergroep uitgeschakeld door de leden één voor één vanaf een onmogelijk geachte afstand neer te schieten. Kort daarna schoot hij een Amerikaanse drone

uit de lucht die was uitgerust met een zware bomlading. De explosie veroorzaakte vlak voor de IS-stelling een krater waarin je een tank kon verstoppen. Hij had twee Syrische gevechtswagens uitgeschakeld door de chauffeurs via het gelaatsspleetje te doden waarna de wagens tegen elkaar botsten en in brand vlogen. In de maand waarin de vijand terrein leek te herwinnen bij Raqqa schoot Ahmed de staartrotor van een Syrische gevechtshelikopter kapot, waarna het toestel als een dolle om zijn as draaiend neerstortte en in een enorme vuurbal explodeerde.

Na drie jaar aan het front stuurde de Grote Leider hem terug naar zijn geboorteland Nederland om zich als mol voor te bereiden op 'de moeder aller aanslagen'. Als die aanslag, die het pronkstuk moest worden van alle IS-aanslagen in de westerse wereld, na grondige voorbereiding zou slagen dan mocht Ahmed terugkeren naar IS als beoogd opvolger van de Grote Leider. Om zijn militaire bekwaamheden op peil te houden meldde hij zich in Nederland als twintigjarige bij het Korps Mariniers waar hij met zijn ervaring als IS-strijder veruit de beste rekrut was die ze ooit hadden opgeleid. Hij was zo goed dat zijn directe chef, sergeant Schoonhoven, argwaan kreeg: hoe komt die knul aan zulke militaire vaardigheden? Ahmed had die argwaan ontzenuwd toen hij op het Centraal Station van Den Haag een terreuraanslag verijdelde die in een bloedbad had

kunnen eindigen. Hij liep met collega's patrouille op het station en zag in het spitsuur zijn voormalige IS-mentor Mohammed voor de infobalie staan. Ze herkenden elkaar direct, maar gaven geen teken van herkenning. Mohammed schoof een weekendtas met zijn voet vooruit in de rij. Ahmeds buddy leidde hem af met de vraag of hij meegang naar de andere kant van het station, maar Ahmed zei dat hij nog even bij de balie bleef staan. Toen hij na dat gesprekje weer naar de rij keek was Mohammed verdwenen. Ahmed speurde het perron af en zag hem verderop in de trein naar Leiden stappen. Alleen zijn tas stond er nog. Ahmed griste hem weg en rende schreeuwend achter de vertrekkende trein aan: 'Hé man, je vergeet je tas!' Het perron was leeg. De enige reizigster die er nog stond was een jonge vrouw die de trein had gemist en nu met een kleur van het hollen aan het afgebroken hakje van haar linkerschoen stond te prutsen zonder iets te merken van de omgeving. Ahmed smeed de tas op de rails, duwde het meisje op de grond en bedekte haar met zijn lichaam. Twee seconden later ontplofte de spijkerbom met een klap die het station op zijn grondvesten deed schudden. De explosie veroorzaakte een ongelofelijke ravage, maar de projectielen vlogen over hen heen, op één na. Ahmed kreeg een roestige spijker in zijn schouder die helse pijn veroorzaakte. De twintigjarige studente Julia Wevers bleef ongedeerd.

's Middags bezocht ze haar redder in het ziekenhuis en daar begon een romance die je een ontmoeting van uitersten mocht noemen. De liefde voor Julia bracht Ahmed in twijfel over zijn missie voor IS, maar op het moment suprême, bijna twee jaar na zijn heldendaad in het station, waarvoor hij was gedecoreerd met de Bronzen Leeuw, deed hij wat hij van zijn opdrachtgevers van IS moest doen. Hij maakte als scherpschutter deel uit van het speciale bijstandsteam dat de vredesonderhandelingen tussen de presidenten van Rusland en Oekraïne in het Haagse Vredespaleis moest bewaken. Ahmed benutte de uitgelezen kans om de twee presidenten en de Nederlandse premier die de onderhandelingen leidde voor het oog van de wereld neer te schieten. De Oekraïner stierf. Poetin en de Nederlander overleefden de aanslag, al leek het eerst dat ook de Rus dood was, maar op de terugweg naar Moskou kwam het 'lijk' tot leven. De Russen hielden zijn herrijzenis geheim tot zeker was dat hij de aanslag zou overleven. Ze eisten Ahmeds uitlevering, maar toen Poetin weer in het openbaar verscheen was Ahmed reeds veroordeeld. De aanklager eiste levenslang, maar de rechters vonden dertig jaar lang genoeg. Weer eisten de Russen Ahmeds uitlevering en opnieuw was die eis tevergeefs. De Nederlandse regering wees fijntjes op de Russische onwil om elke betrokkenheid bij de massamoord op de inzittenden van passagiersvlucht MH17 te erkennen, laat staan om de daders uit te

leveren. Niettemin gaven de veiligheidsdiensten AIVD en MIVD de regering de dringende raad om de jonge man die bijna een wereldbrand had veroorzaakt te bewaken als de goudschat van De Nederlandsche Bank.¹ En zo belandde Ahmed al Rachid, kroonprins van Islamitische Staat, drager van de Nederlandse Bronzen Leeuw en dader van de meest geruchtmakende politieke moordaanslag in de moderne Europese geschiedenis als potentieel ruilobject van de Nederlandse regering in de Extra Beveiligde Inrichting in Vught: de strengst beveiligde strafgevangenis van Europa. De plek waar zelfs doorgewinterde criminelen gevaar lopen in strikt isolement gillend gek te worden. Als Ahmed die dertig jaar zou overleven, of na twee-derde wegens goed gedrag vrij zou komen, was er gerede kans dat hij zou belanden in een psychiatrische inrichting tussen de andere kroonprinsen en Napoleons. Tegen die tijd zou het kalifaat van Islamitische Staat een lang vervlogen utopie zijn die paste in het rijtje van het Derde Rijk, de Stalinperiode van de USSR, de Rode Khmer van Pol Pot, de culturele revolutie van Mao Tse Tung en het hongerregerime van de Kim-dynastie: uitgekotst door de geschiedenis.

¹ zie boek Don Quichot van Jacob Vis